

A close-up, low-angle shot of a woman with long, wavy, light brown hair. She is resting her head on her right hand, with her fingers interlaced. She is wearing a white, ruffled, short-sleeved top. The background is a soft, warm sunset or sunrise sky with scattered clouds. The lighting is golden and romantic.

Roman

KEN JE ME NOG

MARGREET
MALJERS

KEN JE ME NOG?

Eerder verschenen van Margreet Maljers in de Romanserie:

Licht over de stad

De gids

Midzomer

Het zit in de familie

Huis van melk en honing

Margreet Maljers

Ken je me nog?

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401909273
ISBN e-book 9789401909280
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Het geluid van Leonies mobieltje klonk uit boven het geruzie van haar kinderen. Ze drukte de toets op haar telefoon in terwijl ze naar haar dochters toe liep, die allebei vastberaden aan een Barbie trokken en elkaar boze blikken toewierpen. Het lange haar van Hanna slierde voor haar gezicht en Charlotte had haar lippen op elkaar geknepen, waaruit bleek dat ze niet toe zou geven.

‘Met Leonie van Kampen...’

‘Met Sanne...’ Daarna volgde een onverstaanbare achternaam. ‘Van *Stem uit het verleden*...’

‘Ja? Nee, Hanna, niet aan haar hoofd trekken! Dan gaat ze stuk.’

‘Wat zegt u?’ klonk het verbaasd aan de andere kant.

‘Niets, ik heb het tegen mijn dochters...’

‘O... Kent u *Stem uit het verleden*? Het wordt meestal uitgezonden op NPO 1.’

‘Ja...ik heb het weleens gezien,’ zei Leonie, terwijl ze de telefoon tussen haar kin en haar schouder klemde en de Barbie van de twee meisjes afpakte.

‘Wij zijn op zoek naar Erik van Kampen,’ ging de vrouw verder.

‘Dat is mijn man...’

‘Is uw man uit het jaar eh... 1969?’

‘Inderdaad.’

‘Dan willen we graag contact met hem opnemen. Is hij aanwezig?’

‘Eh... nee.’

‘Heeft u dan misschien zijn mobiele nummer voor ons?’

Leonie keek naar de twee boze gezichtjes voor haar. Wat konden die meiden toch een ruzie maken om niets. Nou ja, straks zaten ze toch weer gewoon te spelen. O ja, het telefoonnummer van Erik. ‘Dat is 06...’ Ze ratelde zijn nummer af. ‘Waar gaat het eigenlijk over?’ vroeg ze toen.

‘Een vroegere vriendin van uw man wil graag het een en ander weten. Ze waren erg close en zijn elkaar uit het oog verloren, zonder dat het haar duidelijk was waarom precies. Zoiets blijft han-

gen en ons programma is erop gericht alle onopgeloste zaken uit het verleden op te ruimen. Zo veel mogelijk dan, natuurlijk,' zwakte de vrouw af.

'Dat is nogal wat. Nou, dan wens ik u veel succes,' zei Leonie. Ze drukte de knop in en trok de twee meisjes, die elkaar omklemd hielden, uit elkaar. 'Goed, wie was er met de Barbie aan het spelen?'

'Ik,' zei Charlotte.

'Maar jij zegt altijd dat we samen moeten spelen, dus ik wil ook met de Barbie,' jammerde Hanna.

'Er zijn toch Barbies zat! Kijk daar. Wel vijf!' zei Leonie.

'Ja, maar dit is Cissie, en dat is de mooiste,' legde Hanna uit.

'En ik heb haar gekregen van oma.' Charlotte was niet van plan de Barbie af te staan aan haar zusje. 'En ik speelde al met haar!'

Leonie zuchtte. Hadden meiden dat nu alleen of zouden jongens net zo zijn? Waarschijnlijk wel. Ze pakte een andere Barbie. 'Wat doet Cissie? Ze is toch niet alleen aan het spelen? Moet ze geen kleren kopen?' probeerde ze, en ze legde een stapeltje poppenkleren naast de twee Barbies. 'Kijk, dit is de verkoopster en Cissie moet een nieuwe jurk hebben. Mevrouw, hebt u nog een andere jurk?' Ze verschoof een arm van de pop en liet haar een buiging maken.

De boze uitdrukking verdween van Hanna's gezichtje. Ze pakte de andere pop van haar moeder aan. 'Ik heb een heleboel kleren, mevrouw. Allemaal in de aanbieding!'

'Dan wil ik die wel passen.' Charlotte nam haar rol op zich en Leonie ging opgelucht terug naar het aanrecht. De ruzie was bezworen.

Ze dacht nog even aan het telefoontje. Een vriendin uit het verleden? Erik had er vroeger zo veel gehad en ze wist ook niet zeker of dat alleen voor vroeger gold. Erik was nog steeds dol op vrouwen. Het was maar goed dat ze niet jaloers was aangelegd, anders had ze geen leven. Niet dat het veel voorstelde. Bij Erik niet, tenminste. Of die meisjes en vrouwen er net zo tegen aankeken, zou ze niet durven zeggen.

Ze had weleens een vrouw zo ongelukkig naar hem zien kijken dat ze er woedend om was geworden. Wat voor hem alleen maar

een flirtpartijtje was, hadden sommige vrouwen opgevat als werkelijke belangstelling. Dat hij getrouwd was, leek voor hen slechts een bijkomstigheid. Nuchter beschouwd veroorzaakten ze hun eigen ellende door dat te vergeten, niettemin was het sneu.

Erik kwam na zo'n vlinderperiode altijd naar haar toe met een wat berouwvolle uitdrukking op zijn gezicht en sloeg dan zijn armen om haar heen. 'Je weet toch dat ik alleen van jou hou?'

Ze betrapte zich erop dat de laatste keer dat het weer eens speelde, ze de gedachte kreeg dat het voor haar niet meer hoefde. Die opwelling duwde ze toen meteen weer weg. Tenslotte hadden ze voor elkaar gekozen. Of ze het nog een keer zou doen? Ze wist het niet zeker. Als ze alles had geweten? Nee. Maar dan had ze ook Charlotte en Hanna niet gehad.

Vertederd keek ze naar haar twee dochters, die nu vol overgave met elkaar zaten te spelen. De kinderen, daar verdroeg ze veel voor. En uiteindelijk stelde het voor Erik allemaal niet veel voor. Een beetje 'spielerei', noemde hij het.

Dat zou deze keer ook wel weer het geval zijn. Die arme vriendin die hem nooit was vergeten en een tv-programma in de arm had genomen om hem weer te ontmoeten, zou eerst dolgelukkig zijn en daarna diep treurig. Die had waarschijnlijk ook nooit beseft dat ze een nummer in een lange rij was geweest.

Leonie had het programma een paar keer bekeken en er zich over verbaasd hoezeer mannen en vrouwen die hoopten een jeugdliefde terug te zien, zich daarop gefocust hadden. Wat een hang naar het verleden. De vreugde en het verlangen waarmee sommigen, mannen net zo goed als vrouwen, naar hun oude liefde toe renden, had haar vaag een gevoel van gêne bezorgd. Hoe kon je dat nu doen voor het oog van een camera? Vreemd. En welke vriendin was nog steeds zo door Erik geobsedeerd dat ze hem terug wilde zien? Nou ja, dat zou ze wel merken.

Op de grond waren de twee meisjes bezig de Barbie kleren te passen. Gelukkig hadden ze nog meer Barbies als klanten in hun bestand gezet en ze kwetterden erop los.

Leonie draaide het gas laag. De pastasaus was klaar. 'Laat eens zien... hebben de dames al jurken gekocht?'

‘Ja, en nu moeten ze nog sjaaltjes hebben om het helemaal mooi te maken,’ zei Charlotte.

‘Goed, alleen die sjaaltjes nog en breng dan alles terug naar de speelhoek, want ik moet tafeldekken. Papa komt straks en dan kunnen we eten.’

De meisjes pakten wat tegensputterend hun speelgoed en gingen in de andere hoek van de kamer verder terwijl hun moeder de crèmekleurige borden op de tafel zette.

Ze roerde nog een keer in de saus en zag dat het water voor de pasta bijna kookte. Nog even wachten voordat ze de spaghetti erin deed, anders werd het zo kledderig.

Ze zag Eriks auto aankomen. Hij stapte uit en liep met zwierige passen het tuinpad op.

‘Kom meiden, handen wassen en aan tafel. Daar is papa,’ zei ze. Vastberaden pakte ze haar jongste dochter op, die uit principe altijd tegenspartelde.

‘Vertel eens, wat was dat nu voor telefoontje?’ vroeg ze toen ze borden van haar dochters had gevuld. Ze zag om zijn mondhoeken de kleine rimpels verschijnen die aangaven dat hij ergens mee ingenomen was.

‘Een meisje van school,’ antwoordde hij. ‘Ze zat de laatste jaren in dezelfde klas als ik. Ik heb haar een paar keer geholpen met wiskunde. Net als alle meiden snapte ze daar de ballen van. En...’

‘Toevallig was ik tamelijk goed in wiskunde,’ reageerde Leonie een tikje verontwaardigd. ‘Niet kliederen, Charlot.’ Ze griste een papieren servet van tafel en veegde de hand van haar jongste dochter schoon.

‘Jij bent een geval apart,’ gaf Erik toe.

‘Helemaal niet. Er zaten in mijn klas behoorlijk wat meisjes die zeker zo goed in de bètavakken waren als de jongens.’

‘En jullie zaten al in een bètaklas. Allemaal stoere dames.’ Hij nam glimlachend een hap. ‘Heerlijk is dit, Leonie.’

Het telefoongesprek had Eriks ego vast behoorlijk opgekrikt. Anders reageerde hij altijd wat geprikkeld als ze hem eraan herinnerde dat ze ook goed was in wiskunde. Moest ze ook eigenlijk niet doen, dat bracht alleen maar een vervelend sfeertje in huis.

Maar als hij een neerbuigend toontje aansloeg, dan vroeg hij erom. Hardop zei ze: 'Vertel! Hoe heette ze eigenlijk?'

'Alice. Allie zei ik altijd tegen haar.'

'Was ze echt je vriendin? Of zomaar...?' Ze maakte de zin niet af.

'Ik dacht het niet, of misschien ook wel. Zij heeft het kennelijk zo opgevat. Het was in ieder geval lang voordat ik jou leerde kennen.'

'Maar toen studeerde je ook al. Heb je haar dan later niet meer ontmoet?'

'Geloof ik niet. Charles ging ook wel met haar om. Of Derk, dat kan ook. En ze zong bij het bandje dat we toen hadden. Toen ben ik nog een paar keer met haar uit geweest, geloof ik. Niets bijzonders,' zei hij vaag.

Charlotte keek haar vader scheef aan, haar hoofdje zakte op een schouder. 'Heb jij een vriendinnetje dat Allie heet? Wat een gekke naam.'

'Helemaal geen gekke naam. Dat is hetzelfde als dat ik tegen jou Lotje zeg. Geef mij nog wat van die komkommersla, Leo!'

'En nou zeg je Leo tegen mama. En dat is een jongensnaam,' zei Charlotte op een zeurderig toontje.

'Maakt niet uit, Charlot. Sommige namen zijn hetzelfde voor jongens en meisjes. Eet eens door,' zei Leonie.

'Jij bent geen meisje. Jij bent een moeder.'

'Ja, ik ben een moeder,' zei Leonie, 'en als je zo zeurderig praat word ik een boze moeder.'

'Nee, alleen stiefmoeders zijn boos. Echte moeders niet.' Charlotte, die dol was op sprookjes, nam een hap van haar pasta. 'En dit vind ik vies. Dit eet ik niet op.'

'Dat had je gedacht. Echte moeders worden ook boos. En zeker als kindertjes hun pasta niet opeten,' dreigde Leonie, en ze lachte even naar haar oudste dochter.

'Hup, eten! Gewoonlijk ben je dol op deze pasta. Hij is heerlijk,' zei Erik. 'Als je niet opschiet, eet ik alles op. Geef mij nog maar een beetje saus, Leonie. Die pepertjes maken het lekker pittig. Je zou zo een restaurant kunnen beginnen.'

'Nee, geen restaurant,' zei Leonie peinzend. 'Tets anders. Ik

denk er de laatste tijd over om een eigen administratiekantoor te beginnen. Het sfeertje op kantoor staat me niet meer aan en die paar ochtenden in de week zetten trouwens geen zoden aan de dijk. Als ik voor mezelf begin, houd ik het in eigen hand. Dat kan ik gemakkelijk thuis doen. De kamer die we nu alleen maar gebruiken als speelkamer is een beetje een rommelkamer geworden, die zou er prima geschikt voor zijn. Die is beneden, dus mensen hoeven het huis niet door. Een lange tafel, een paar bureaus tegen elkaar, een computer heb ik al. Al zou ik een tweede, die me niet op cruciale momenten in de steek laat, prima kunnen gebruiken. Ik zou zo kunnen beginnen,' besloot ze.

'Dat is mijn studeerkamer en daar speel ik gitaar.' Erik wierp zijn vrouw een verontwaardigde blik toe.

Leonie haalde haar schouders op. 'Maar je studeert niet en je bent het niet meer van plan ook, zei je laatst. Je hebt je gitaar het laatste jaar niet aangeraakt.'

'Ik kan daar rustig zitten om me voor te bereiden op gesprekken die ik de volgende dag moet voeren,' zei Erik toen.

'Maar je zit er nooit en trouwens, dat kan in de kamer ook.'

'En hoe moet dat dan met de kinderen?' vroeg Erik wrevelig.

'Die zijn overdag alle twee naar school. Geen probleem, dat kan ik allemaal wel regelen.'

'Maar je weet hoe belangrijk je het zelf vindt om er voor de kinderen te zijn,' wierp hij tegen.

Leonie haalde haar schouders op. 'Geen punt. Ik ben er toch? Ik kan mijn werktijden dan zelf indelen. O, Hanna, je zit te kleden.' Leonie deed een snelle greep naar haar jongste dochter die met een handje de paprikastukjes uit de pasta probeerde de visen.

'Als je maar weet dat ik niet minder kan gaan werken. Dat hadden we afgesproken toen we kinderen wilden, en je weet dat ik soms meer uren moet kunnen draaien als er iets aan de hand is,' zei Erik.

'Weet ik... en dat vraag ik ook niet, al zijn er zat mannen die hun kinderen gewoon in hun rooster inplannen,' zei Leonie koeltjes.

'Die kunnen het zich permitteren. Ik moet beschikbaar zijn in

noodgevallen. Als er iets opduikt, zoals nu weer dat gedoe met die nieuwe weg, moet ik er tenslotte helemaal in kunnen duiken.'

'Plus dat je niet minder wilt werken.' Leonie veegde met een papieren servet het handje van Hanna schoon en probeerde een hapje in het mondje van haar dochter te krijgen. 'Hap! Paprika is lekker, toch, liefje?'

'Als hoofd personeelszaken van een bouwbedrijf moet je beschikbaar zijn,' herhaalde haar man.

'Absoluut. Dag en nacht,' mompelde Leonie, en ze hoorde zelf het sarcasme in haar stem.

Erik wierp haar een boze blik toe en leek daarbij zo sprekend op zijn jongste dochter dat het Leonie ondanks alles vertederde.

'Wanneer komen ze? Die lui van dat programma. Want volgens mij zit daar een heel circus aan vast,' zei ze verzoenend.

'Ik heb afgesproken voor volgende maand,' antwoordde hij. 'Op een dinsdag, dat leek me het beste. Ik neem die dag vrij, dan heb ik er alle tijd voor. Ik ben benieuwd.' Hij stond op en pakte het blad met toetjes dat klaarstond op het aanrecht.

'Leo, je moet voor mij wat minder van die toetjes klaarmaken. Ik word dik als ik zo doorga. Voor jou is het ook beter om wat rustiger aan te doen.' Hij voelde even aan de riem van zijn broek. Die zat beslist strakker. Een buikje was niets voor hem. Hij zou erop letten.

Leonie schoot in de lach. 'Als je af wilt vallen voor je op de tv komt, mag je wel opschieten. En wat mij betreft.' Ze streek langs haar heupen. 'Maak je om mij maar niet druk. Een kilootje meer of minder... verder blijf ik altijd op gewicht,' loog ze onbekommerd.

Hij nam haar op met een kritische blik. Ze zag er goed uit, met dat lange bruine haar en die groengrijze ogen, en al zou ze best een beetje slanker mogen zijn, ze was nog steeds aantrekkelijk. Als hij dat zelf niet zag, dan was er altijd zijn vriend Charles. Die keek altijd naar haar met een blik in zijn ogen die hij bij een ander niet zou vertrouwen. Maar Charles... Hij lachte even. Trouwens... Hij nam zijn vrouw op met een schattende blik. Leonie was bijna overdreven eerlijk en betrouwbaar.

'Als je die hopjesvla niet lust, laat je het maar staan voor de kin-

deren.' Leonie had het toetje juist voor hem gekocht. Erik was dol op hopjesvla.

Erik keek naar de koffiekleurige vla in de schaaltes. 'Nee, ik eet dit nog wel op. Maar houd er een beetje rekening mee. Voor de kinderen ook niet goed, zo veel van dat spul.'

Leonie keek naar de dunne lijfjes van haar dochters en schoot in de lach. Niet tegen ingaan, besloot ze. 'Doe ik,' zei ze.

De rest van de maand had Leonie het zo druk met haar vrijwilligerswerk op school en in de buurt, dat het programma *Stem uit het verleden* naar de achtergrond zakte. Het plan om een klein administratiekantoor te beginnen, rijpte intussen wel in haar hoofd. Ze had een boekhouddiploma en ervaring met administraties. Als ze een stuk of tien klanten kon krijgen om te beginnen... En ze kon het doen als de kinderen naar school waren. Geen gedoe met oppassen of een naschoolse opvang.

Een maand later stonden er een paar leden van het redactieteam van *Stem uit het verleden* op de stoep. Een cameraman die op zijn schouder een grote camera droeg en een jonge vrouw die zich voorstelde als Sanne de Jager. Zij deden het voorbereidende werk, vertelde ze. De presentatrice Annebeth Rijnders bemoeide zich pas later met het programma. Het was dus erg informeel nog allemaal.

Sanne de Jager keek de kamer rond. 'Blijft u bij het gesprek?' vroeg ze toen aan Leonie terwijl ze een laptop uit haar tas haalde. 'Het is misschien ongedwongener als...' Ze zweeg veelzeggend.

De ervaring had haar geleerd dat mensen, vooral mannen, in het bijzijn van hun partner niet zo open waren als ze een vroegere relatie voor zich op het scherm kregen. En die eerste reacties waren juist zo interessant voor de camera.

Leonie pakte de hint op. 'Nee hoor, ik heb genoeg te doen. Ik ga even naar een buurvrouw, haar computer is vastgelopen.'

'Ach...' zei Sanne. 'Dan zien we elkaar vast niet meer, want we hebben maar een uur voor dit gesprek. Dag, mevrouw Van Kampen.'

Niet voor halfvier thuis zijn, begreep Leonie. Ze gaf Sanne en

de cameraman een hand. 'Tot ziens. Erik, ik haal de meiden straks wel van school.'

'Is goed hoor...' Erik was met zijn aandacht bij de redacteur en wuifde vluchtig naar Leonie. 'En, ik ben nieuwsgierig geworden,' zei hij toen. 'Ik heb nog een paar foto's gevonden uit die tijd. Misschien is dat interessant voor de uitzending?'

De cameraman keek Leonie na door het kamerraam en zag haar de bakfiets, waarmee ze de kinderen vervoerde, op het tuinpad draaien. Aan de muur tegenover hem hing een foto van twee kleine meisjes. Leuke kinderen, leuke vrouw ook. Als daar maar geen ellende van komt, dacht hij terwijl hij zijn camera instelde. Hij had de beelden gezien die zijn collega nu aan die man toonde. Hij hield eigenlijk niet van dit programma, want het veroorzaakte soms narigheid. Mensen bleven natuurlijk zelf verantwoordelijk voor wat ze deden, maar toch...

'En vertel eens wat jij je... ik mag wel je zeggen, toch? Wat herinner jij je van die tijd? Hoe sterk was jullie band, en wat is er misgegaan?' Sanne vroeg het met een warme stem.

'Nou, het komt langzaam weer terug,' zei Erik en hij glimlachte naar de jonge vrouw. De klank in zijn stem zou Leonie meteen herkennen: Erik die een charmeoffensief opende. Sanne de Jager lachte terug. Geen wonder dat die vrouw die naar hem op zoek was, wilde weten waarom het fout was gegaan. Hij was ook de moeite waard.

'Dus alles komt weer terug,' herhaalde Sanne. 'Ook waarom het mis is gelopen?'

'Nou, dat staat me niet meer zo bij. Hoe oud waren we? Achttien? Eigenlijk kinderen nog. En dan ga je ergens anders studeren. Ik weet het gewoon niet meer.' Erik haalde zijn schouders op. 'Anders dan wanneer je nu iemand ontmoet.'

'Dat kan ik me voorstellen...' Sanne scrollde verder. 'Kijk, zo ziet Alice er nu uit. Zou je haar herkennen als je haar tegenkwam?'

Erik keek naar de vrouw op het scherm en zag een smal gezicht, omlijst door lang blond haar. Haar glimlachende mond stak rood af tegen de blanke huid.

'Hm... dat denk ik eigenlijk niet. Ze is wel veranderd. Zo'n vijf-

tien jaar ouder natuurlijk, hoewel ze er prima uitziet, maar zo goed kan ik me haar niet meer voor de geest halen.’

‘Dat hoeft je natuurlijk niet tegen haar te zeggen...’ zei Sanne.

‘Nee, vanzelfsprekend, dat zou ontactisch zijn.’ Erik was het volledig met haar eens. ‘Maar vertel eens verder. Is ze getrouwd? Heeft ze kinderen?’

‘Ik laat het je zo zien.’ Sanne de Jager was ingenomen met de reactie van de man naar wie Alice Desmet, die vroeger Alice Houtman heette, op zoek was. Zijn bewonderende blik op het scherm was haar niet ontgaan. Als haar cameraman dat moment maar had gevangen... Dat zou weleens vuurwerk kunnen opleveren. Kijkers waren daar dol op.

Tegen vieren kwam Leonie de straat weer in. Ze stalde de bakfiets in de tuin en volgde haar kinderen die voor haar uit holden en zoekend de kamer in keken.

‘Papa, is de televisie geweest? Waar zijn ze?’

‘Weg,’ zei Erik. ‘Ze waren klaar.’

‘En moesten ze ons dan niet zien?’

Erik had ze uitgelegd dat een vriendinnetje van hem van vroeger, van heeeel vroeger, hem zocht en dat ze hem graag weer eens wilde zien. ‘Net zoals jij Robbie weer wilde zien,’ had hij uitgelegd. Robbie was een buurjongetje dat verhuisd was en dat veel met Charlotte had gespeeld.

‘Ja, maar Robbie en ik gaan later trouwen. En jij bent met mama getrouwd, dus dat is een beetje gek,’ was het commentaar van Charlotte geweest.

‘O, jij trouwt ook niet met Robbie. Je komt eerst een heleboel andere jongens tegen en dan kun je altijd nog kiezen.’ Erik pakte zijn jongste dochter op en zwaaide haar in het rond. ‘En jij, Hanna, heb jij al trouwplannen?’

Hanna schaterde.

Charlotte stak haar onderlip naar voren en pruilde: ‘Nou, ik trouw toch met Robbie. Ik heb het hem gevraagd en hij zei “ja”.’

‘Goed zo, schat,’ zei Leonie. ‘En nu vergeten we alles even. Straks komen oma en opa Van Kampen. Heb je al vis gehaald, Erik?’

‘Nee, natuurlijk niet. Het vroeg meer tijd dan ik verwacht had. Ik ga het zo doen. Willen jullie met papa mee? Houden jullie je jassen maar aan, dan gaan we eerst naar de winkel. Kabeljauw toch, Leo?’

‘Ja, acht ons.’ Leonie had alles al in huis voor de ovenschotel die ze wilde maken. Haar schoonouders waren dol op vis. De kinderen gelukkig ook, zodat ze geen gezeur aan tafel zou krijgen.

‘Nou, vertel eens, hoe was het?’ vroeg Eriks moeder. ‘Wat wilden die lui van de tv nu precies weten? Wat voor vriendin was dat eigenlijk? Je had er in die tijd zo veel.’

‘Alice Houtman,’ antwoordde Erik. ‘Ze zong in het bandje waar ik in meespeelde.’

‘Dat schriele ding met dat witblonde haar?’ Zijn moeder keek bedenkelijk. ‘Ik vond haar nogal schel zingen.’

‘Helemaal niet. En dan nog... ze is nu heel slank en prachtig blond.’ Erik verborg zijn bewondering voor het vroegere vriendinnetje niet.

‘Nou, dat vond je toen niet, als ik me goed herinner,’ zei mevrouw Van Kampen. ‘Doe nog maar een schepje van die heerlijke vis, Leonie.’

Erik keek wrevelig naar zijn moeder. Af en toe was ze onuitstaanbaar. Ze vond het hele programma prut, terwijl de meeste oudere mensen er dol op waren. Moeder was altijd tegendraads en Alice was toch wel enorm opgeknapt. Hij herinnerde zich nu opeens weer veel meer. Wonderlijk dat ze zo uit zijn herinnering was verdwenen... Maar destijds waren er zo veel meisjes geweest. Wel grappig dat ze zo vaak aan hem had teruggedacht. Hij glimlachte.

‘En als je toch nog opschept, doe mij ook nog beetje van die kabeljauw, Leonie.’ Opa Van Kampen hield zijn bord bij. ‘Je had een restaurant moeten beginnen.’

‘Nee, ik ga een administratiekantoor beginnen, of ik ga computerles geven. Aan huis!’ zei Leonie vrolijk.

Erik keek eerst verbaasd en lachte toen spottend. ‘Jij, computerles...’

‘Leonie kan goed uitleggen, Erik, beter dan jij,’ wees zijn moe-

der hem terecht. 'Jij raast over die toetsen zodat het niet te volgen is als we jou iets vragen. En dan verwacht je dat we alles meteen weten.' Oma Van Kampen moest niets hebben van het toontje van haar zoon. Ze kende Erik goed en op de een of andere manier stond de manier waarop hij naar Leonie keek haar niet aan.

'Kom kom. Als Erik een beetje meer tijd had, zou hij alles perfect kunnen uitleggen. Leonie heeft gewoon veel meer tijd. Wat jij, zoon,' zei opa Van Kampen.

'Als zij meer gaat werken, wordt het heel hectisch voor ons allemaal,' zei Erik fronsend. 'Ik zie dat bij sommige collega's. Maar goed, ze moet vooral doen waar ze zin in heeft. Het is haar keus, en ze hoeft zich straks niet te beklagen dat het druk is, maar enfin... ik zal haar niet tegenhouden.' Hij klonk verongelijkt. Zijn vrouwelijke collega's hadden het er met elkaar weleens over dat hun mannen meer in het huishouden zouden mogen doen. Hij had zich gelukkig geprezen dat hij geen wasjes hoefde te draaien en gewoon aan tafel aan kon schuiven als hij thuiskwam. Die paar ochtenden dat Leonie werkte, stelden niets voor. Hij had er tenminste geen last van. Collega's moesten vaak zelf koken en hoewel ze zeiden dat ze het leuk vonden om een grote rol in het leven van hun kinderen te spelen, proefde hij ook weleens jaloezie als hij vertelde dat hij en Leonie ervoor gekozen hadden dat Leonie praktisch zou stoppen met werken als er kinderen kwamen. Voor het geld hoefde het niet, al was dat beetje extra nooit weg.

'Had je het eerst niet over een administratiekantoortje dat je wilde beginnen?' herinnerde hij zich toen. 'En nu weer computerles. Je verandert vlug wel van gedachten Voor mij hoeft het niet!'

'Voor Leonie zelf misschien wel,' zei zijn moeder. 'Groot gelijk, meid. Ik heb het heus weleens jammer gevonden dat ik niet meer echt voor de klas heb gestaan nadat Erik geboren was. Dat invallen wat ik af en toe deed, was lang zo leuk niet als een eigen klas hebben.' Ze legde een graat die in de vis was achtergebleven, op de rand van haar bord.

'Ik dank de hemel dat u dat niet hebt gedaan. Dan had ik misschien wel bij mijn moeder in de klas gezeten. Die paar keer dat u inviel, waren al erg genoeg. Ik moet er niet aan denken om een

heel jaar bij mijn moeder in de klas te zitten,' zei Erik lachend.

Dat viel verkeerd bij zijn vader. 'Je moeder was behoorlijk populair,' zei hij afgemeten.

'Ja, bij de meesten wel,' gaf Erik toe. 'Maar er waren er ook die u erg streng vonden. Dat was u ook en niet alleen op school.' Hij knipoogde vrolijk naar Leonie die onaangedaan terugkeek. Ze mocht haar schoonmoeder graag. Een mens uit één stuk. Had Erik maar iets meer van... Nee, stop Leonie, vermaande ze zichzelf in stilte. Ze had dat bruisende vrolijke van Erik wat hij van zijn vader had geërfd, vroeger juist zo leuk gevonden. 'We zullen het allemaal wel zien,' zei ze.

Bestond toeval? Leonie was overtuigd van niet.

Een paar dagen nadat ze thuis had aangekondigd dat ze een administratiekantoor of iets dergelijks wilde beginnen, ving ze een gesprek op dat een vrouw in de groentewinkel voerde met een andere klant. Die had het over de papieren rompslomp die erbij kwam kijken als je een zaak had.

‘Mijn schoonvader zegt weleens dat dat vroeger heel anders was,’ zei de vrouw. ‘Dan hield je de inkomsten van een dag bij in een kasboek. Facturen en de rekeningen stopte je bij elkaar, en dat stapeltje gaf je aan het eind van de maand aan de boekhouder. Zoveel gemakkelijker dan nu,’ klaagde ze. ‘Zoveel persoonlijker. Voor die grote administratiekantoren ben je maar een nummer. Het duurt zo lang voor we weten waar we aan toe zijn met onze financiën. En dan willen ze alles ook nog eens via de computer hebben, maar van de tuinders waar we veel kopen, krijgen we handgeschreven rekeningen. Op zich geen ramp, want mijn man heeft niets met computers. Hij zou er meer thuis in moeten raken, maar hij heeft het al zo druk. Dat komt dus op mijn bordje, maar je weet hoe dat gaat. Ik scan ze en sla ze op in een map en dan hoop ik maar dat het goed komt.’

Leonie keek naar het vermoeide gezicht van de jonge vrouw boven het kraakheldere mouwschort. Er liepen lijntjes langs haar neus naar haar mondhoeken, en het haar, dat ze in een paardenstaart droeg, hing op haar rug.

‘Nou, sterkte ermee.’

De andere klant verliet de winkel en Leonie vroeg om sla en tomaten. De winkelierster woog de tomaten af, deed ze in een papieren zak, en schoof ze in de richting van Leonie. Die keek ernaar. Was dit nu een vingerwijzing of niet? Nou ja, niet geschooten, altijd mis. Ze stak meteen van wal. ‘Over die papieren rompslomp gesproken... Zou je het prettig vinden wanneer je alles bij een klein kantoor af kon handelen, bij iemand die je kent?’ vroeg ze aarzelend.

De vrouw knikte. ‘Als het een betrouwbaar kantoor was? Ik tekende ervoor. En ik niet alleen. Er zijn behoorlijk wat winke-

liers hier die een gat in de lucht zouden springen als die papier-zooi voor hen werd geregeld. Hoezo?’ De vrouw keek naar Leonie die een vaste klant was. De zaak in deze wijk liep goed. Veel mensen wilden groenten hebben die in de streek geteeld waren, dat was een goede gok geweest. Haar man had contracten afgesloten met kwekers in de buurt en ze begonnen te denken aan uitbreiding. ‘Weet jij soms iets voor ons?’

Leonie haalde diep adem, wees op zichzelf en zei: ‘Yes. Ik!’

‘Hè? Jij?’ De vrouw achter de toonbank nam Leonie van hoofd tot voeten op. Iemand uit een goed milieu. Je kon dat aan haar uiterlijk zien. Niet dat ze dure kleding droeg, een eenvoudige, maar goed zittende spijkerbroek en een mooie blouse. Maar het was de manier waarop ze die kleren droeg. Niet direct iemand die om geld verlegen zat. Maar daar kon je je in vergissen. ‘Waarom zou je dat willen doen?’ vroeg ze toen.

Leonie haalde haar schouders op. ‘Gewoon... ik houd van cijfertjes. Ik werkte vroeger op de administratie van een school, maar ik ben daar gestopt toen ik trouwde en hiernaartoe verhuisde. Ik raakte vrijwel meteen in verwachting, dus het had niet veel zin om hier een echte baan te zoeken. Toen kwam nummer twee en was het veel praktischer om thuis te blijven, maar nu zijn de kinderen allebei naar school. Ik ben vorig jaar wel twee ochtenden in de week gaan werken, maar dat is erg weinig. Ik word nog simpel als ik zo doorga. Mijn huis is op orde en in mijn tuin durft het onkruid zich niet eens te vertónen uit angst voor de schoffel. Ik heb eerst aan wat meer uren op mijn kantoor gedacht, maar dan kan ik mijn werktijden niet indelen zoals me het beste uitkomt. Ik hield altijd van boekhouden en ik was er ook best goed in. Verder wil ik een beetje in de buurt blijven. Ik wil liever niet eerst de hele stad door moeten crossen voor ik bij een klant ben.’

De vrouw achter de toonbank knikte langzaam. Het kwam haar nog een beetje onwerkelijk voor, maar als het kon? Ze was dat grote kantoor waar niemand haar kende en ze de laatste keren erg achteloos werd behandeld, helemaal zat. ‘Ik moet het er wel over hebben met mijn man.’ Ze nam een beslissing. ‘Maar eigenlijk zou het wel een uitkomst zijn. Het is een warboel op het moment. Als er op dat kantoor dat onze zaken afhandelt nu één

persoon was die zich met onze administratie bezighield, was het niet erg, maar ik krijg telkens een ander aan de lijn als ik iets wil weten. Moet je weer van alles uitleggen!’

‘Misschien kan ik op proef iets voor je doen?’ stelde Leonie voor. Meteen naar de Kamer van Koophandel om me in te laten schrijven, dacht ze.

‘Een proef? Niet verkeerd,’ zei de vrouw. Ze had haar twijfels opzijgezet. ‘Ik praat er met mijn man over. Ik voel er erg veel voor om met jou in zee te gaan.’ Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Carla.’

‘Leonie,’ zei Leonie, en ze lachte stralend.

‘Ik denk dat ik mijn eerste klant binnen heb,’ zei ze die avond tegen Erik.

Hij keek haar verbaasd aan. ‘Klant?’

‘Ja, klant... administratiekantoor. Hè, toe nou!’ Erik was af en toe wel erg vergeetachtig.

‘O, ik dacht dat dat maar een losse flodder van je was,’ zei Erik. ‘En ik heb trouwens een telefoontje gekregen van Sanne de Jager.’

‘Van dat programma?’

‘Ja. Volgende week staat er een ontmoeting gepland met Alice. Ze heet nu trouwens niet meer Houtman, maar Desmet. Ze is weduwe, maar ze heeft de naam van haar man gehouden natuurlijk. Die was een heel stuk ouder dan zij en is vorig jaar overleden. Ze heeft een tijd in Brussel gewoond, maar een paar maanden geleden is ze teruggekomen naar Nederland omdat ze in België niet zo veel vrienden had en haar familie in Amsterdam woont. Ook geen grote familie. Ze was enig kind. De vrienden van haar man zijn veel ouder dan zij en ze wil weer meer contact met leeftijdsgenoten. Die vrienden van haar man zijn toch een beetje vreemden voor haar gebleven.’

‘Dan kan ik me voorstellen dat je terug wilt,’ peinsde Leonie. Ze vond het al vervelend dat zij in Noord-Holland woonde en haar familie en vroegere vrienden in het oosten van het land.

Die Alice wilde natuurlijk op deze manier weer een netwerk opbouwen, maar waarom ze daar Erik voor nodig had... Nou ja, een schoolliefde om mee te beginnen, dan kwam de rest vanzelf. Hoewel... Een reünie organiseren lag toch meer voor de

hand dan een oude liefde opzoeken.

‘Gaat ze ook op zoek naar vrouwelijke klasgenoten?’ vroeg ze toen een beetje pinnig.

Erik trok zijn wenkbrauwen op. ‘Waarom?’

‘Nou... dan kan ze hier weer wat vrienden en vriendinnen krijgen.’

Hij lachte even. ‘Of het haar daar nu werkelijk om te doen is... Ze wil gewoon weten waarom het tussen haar en mij is misgelopen.’

Leonie hield haar hoofd schuin en keek hem aan. Haar ogen stonden helder en alert. ‘En waarom is het misgelopen?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Geen idee, het is zo lang geleden. We waren nog bijna kinderen. Ik moet maar iets verzinnen, denk ik.’

‘Daar zou ik niet over gaan liegen, Erik, daar schiet niemand iets mee op.’ Leonie verschoof een paar boeken die op tafel lagen. Ze haalde haar boekhouden op en was blij dat ze er zo moeiteloos weer in kon stappen.

‘Hè, wat doe je meteen weer dramatisch. Liegen!’ Erik keek naar zijn vrouw. Een en al rechtlijnigheid. Hij vroeg zich weleens af hoe hij iemand uit had kunnen kiezen die zo veel trekjes gemeen had met zijn moeder.

Leonie zweeg. Dat hij nu niet doorhad dat hij bij die vrouw verwachtingen wekte met die ontmoeting. Of misschien wist hij het wel en kon het hem niet schelen. Het gevoel dat ze had over die uitzending werd hoe langer hoe slechter. ‘Heeft ze kinderen?’ vroeg ze toen.

‘Eentje. Een jongen van een jaar of tien, geloof ik.’

‘Sneu voor zo’n kind om zo jong al zijn vader te verliezen,’ vond Leonie.

‘Die familie van haar zal zich toch wel een beetje om dat joch bekommeren? Daarom komt ze ook deze kant op natuurlijk. Nou ja, dat zijn onze zaken niet. Wat zei je nou net?’ veranderde Erik van onderwerp. ‘Je zei dat je je eerste klant binnen had gehaald. Wie? Wat voor iemand is het?’

‘Carla Duif. Zij en haar man hebben die groentewinkel op de Herenweg, weet je wel.’

Er kwam een geamuseerd lachje om zijn mond. 'Een groentewinkel! Mijn vrouw gaat haar fortuin maken hoor. Waar begin je aan? Een groentezaak. Denk je daar nu echt iets aan te verdienen?'

Ze keek hem aan met half dichtgeknepen ogen. 'Niet alleen die winkel. Ik denk dat er behoorlijk wat middenstanders in deze buurt zijn die graag een persoonlijker behandeling willen. Die megakantoren hebben gewoon de tijd niet om dat te bieden.'

Hij maakte een schamper geluid. 'Dus mijn vrouw gaat klussen voor de winkeltjes hier.'

Mijn vrouw... Niet Leonie, maar *mijn vrouw*. Een afgeleide van hem. Het was voor alles goed dat ze weer een beetje een eigen leven kreeg.

'Als ze genoeg vertrouwen in me hebben,' zei ze strak. 'Ja.' Waarom kun je niet gewoon blij voor me zijn, lag op haar lippen, maar ze vroeg het niet.

Hij haalde zijn schouders op. 'Nou ja, als je dat dan zo graag wilt...'

'Als ze vertrouwen in me hebben, ja,' herhaalde ze.

Hij gaf er geen antwoord op en zette de tv aan. 'Waarom zouden ze niet?' vroeg hij onverschillig.

Ze keek naar zijn rug. Zou ze nu nog iets zeggen? Maar niet, want ze had zo'n enorme zin om ruzie met hem te maken. Dat gaf alleen maar narigheid. Ze liep de kamer uit en trok de deur met een klap achter zich dicht.

De dag voor de ontmoeting met Alice Desmet ging Erik naar de kapper. Hij liet het niet korter knippen, maar wilde het gewoon een beetje bij laten werken. Zodat het wat meer leek op het kapsel dat hij vroeger had.

Leonie nam hem die ochtend van top tot teen op. 'Nou, geweldig. Ze zal je waarschijnlijk meteen herkennen.' Ze nam een pluisje van zijn colbertje af.

Hij keek over haar hoofd heen in de gangspiegel. 'Ja, ik ben weinig veranderd,' stelde hij tevreden vast.

De ironie van haar opmerking leek hem volledig te ontgaan.

'Nou, veel plezier dan maar.' Leonie gaf hem een kus op zijn

wang en rook zijn aftershave. Ze glimlachte en zei: 'Dat luchtje zal je niet herkennen. Nou, rijd voorzichtig.'

De ontmoeting zou in Amsterdam plaatsvinden in de buurt waar Erik vroeger op school had gezeten.

'Doe ik.' Hij zwaaide en keek nog even om. 'Tot later! Eh... reken maar niet op me met eten. Ik weet niet wat er van me verwacht wordt, misschien eten we daar nog wel een hapje.'

Hij stapte in de auto en reed weg.

Het was even na tien en toen Erik thuiskwam.

'Hoe was het?' vroeg Leonie. Ze schoof de boeken van zich af naar een hoek van de tafel. Ze was toch wel erg benieuwd hoe het gegaan was. Niet alleen nieuwsgierig, ook beducht.

Erik ging zitten. 'Wees eens lief en schenk me een biertje in. Ik heb me braaf gedragen, omdat ik nog terug moest rijden,' zei hij. Zijn ogen glansden.

Leonie vermoedde dat dat braaf blijven wel meegevallen was, al moest ze toegeven dat Erik nooit te veel dronk en zeker niet als hij nog moest rijden.

'Nou, vertel,' zei ze terwijl ze een glas uit de kast nam.

Hij keek toe hoe ze het volschonk. 'Die presentatrice, die Annebeth Rijnders is een aardig mens. En Allie... Ach, ach, Allie...' Zijn mondhoeken gingen iets omhoog. 'Net als vroeger. Een beetje, hoe zal ik het zeggen, een beetje uit het lood. Erg emotioneel. Jij zou er niets van begrijpen.'

'O?' Waarom zou ze daar niets van begrijpen?

'Nee, aangedaan en een beetje huilerig. Ze zei dat het verleden weer helemaal bovenkwam nu ze mij zag.'

'Nou ja, daar kwam ze toch voor,' merkte Leonie op. 'Dat hoefde haar niet te verbazen.'

Erik zuchtte. 'Dat zei ik dus net... jij begrijpt dat soort dingen niet. Daar ben je te nuchter voor. Annebeth begreep het helemaal. Een empathische vrouw is dat.'

Zijn opmerking en vooral de toon waarop hij het zei, troffen Leonie onaangenaam.

'Het is haar werk om het te begrijpen. Wanneer wordt het uitgezonden?' vroeg ze na een korte stilte.

Een telefoontje, een tv-programma, een huwelijk in gevaar

Leonie wordt gebeld door een tv-redacteur die op zoek is naar het telefoonnummer van haar man Erik. Het blijkt te gaan om een programma waarin mensen op zoek gaan naar hun vroegere geliefde. Kandidate Alice is op zoek naar Erik, op wie ze in haar jonge jaren smoorverliefd was – al was dat niet honderd procent wederzijds. Nu, jaren later, is Alice erop gebrand eindelijk Eriks hart te veroveren. Daarin gaat ze compleet voorbij aan Leonie.

Margreet Maljers is een van de meest veelzijdige auteurs in de Romanserie. Ze schrijft moderne en historische romans en verkent daarin allerlei thema's, afhankelijk van wat haar op dat moment zelf bezighoudt. Niet autobiografisch, wel uit het leven gegrepen.

Z&K

ISBN 978 94 0190 927 3 NUR 344

9 789401 909273

www.romanserie.nl